

„Ahol a kincsetek, ott a szívetek is.” (Lk 12,34)

A „szívünk” lényünk legmélyebb, legrejtettebb, legélőbb része. Vajon mi a „kincsünk”, amiért minden mást képesek lennénk háttérbe szorítani? A nyugati fogyasztói társadalmakban minden arra kész, hogy anyagi javakat halmozzunk fel, saját szükségleteinkre figyeljünk, és a jólét, valamint az egyéni érvényesülés címén ne vegyük észre mások szükségleteit. Pedig már Lukács evangélista is a mindenkor embernek egyetemes és meghatározó tanításként idézte Jézusnak e szavait, jóllehet egész más kulturális környezetben.

Lukács evangéliuma erőteljesen hangsúlyozza, hogy Jézus tanítványaira jellemző mély és végleges döntésre van szükség: Isten, az Atya az igazi Kincs. Jézus példájára teljesen neki kell elfoglálnia a keresztény ember szívét. Ezzel a kizárólagos választással együtt bizalommal ráhagyatkozunk szeretetére, és így valóban „gazdagok” vagyunk, mert Isten gyermekei, az Ő Országának örökösei lettünk.

Megengedjük-e, hogy az anyagiak vegyenek birtokba bennünket vagy valóban mi birtokoljuk őket? Az anyagi gazdagság ugyanis eluralhatja a „szívünket”, és egyre növekvő sóvárgást, valóságos függőséget idéz elő, hogy még többet birtokoljunk. Az evangéliumi szakasz viszont alamizsna adására buzdít, amelyre a szívünket felszabadító irgalmasság készítet, mely megnyit a testvéri egyenlőségre. A keresztények személyesen és a hívők közösségével együtt is megtapasztalhatják az igazi szabadságot azáltal, hogy megosztják a rászorulókkal anyagi és lelki javaikat. Ez a keresztény életstílus tanúsítja az Atyába vetett bizalmat, és megalapozza a szeretet civilizációját.

„Ahol a kincsetek, ott a szívetek is.”

Chiara Lubich világosan elmagyarázza, hogyan szabadulhatunk meg a birtoklás rabszolgaságából. „Miért olyan fontos Jézus számára a függetlenség az anyagiaktól, hogy követésének elengedhetetlen feltételévé teszi? Azért, mert létünk legfőbb java, az igazi kincs Ő maga! [...] Jézus azt akarja, hogy szabadok legyünk, hogy lelkünk mentes legyen minden ragaszkodástól és aggódástól, hogy így valóban Őt szerethessük teljes szívünkkel, elménkkel és erőnkkel. [...] Jézus a felebarátaink javára is kéri tőlünk a lemondást a dolgainkról. Azt akarja ugyanis, hogy nyíljunk ki mások felé [...]. A »lemondás« legegyszerűbb módja az »adás«.

Adjuk Istennek azt, hogy szeretjük Őt! [...] Mutassuk meg neki szeretetünket úgy, hogy szeretjük testvéreinket, ezért készek vagyunk mindent kockáztatni értük! Még ha nem is észleljük, sok megosztható kincsünk van. Adhatjuk szívünk szeretetét, lehetünk leplezetlenül kedvesek, nyújthatjuk örömünket, felajánlhatjuk az időnket és imáinkat, közösbe tehetjük belső gazdagságunkat, vagy esetleg a holminkat: könyvet, ruhát, járművet, pénzt. [...] Amikor adunk, ne gondolkozzunk sokat azon, hogy »erre még szükségem lehet«! [...] Valóban, bármire lehet szükségünk. Ezekkel a gondolatokkal együtt viszont sokféle ragaszkodás is a szívünkbe fészkelte magát, és mindig új igények ébrednek bennünk. Ne hagyjuk ezt, próbáljunk meg csak annyit birtokolni, amennyi valóban szükséges! Vigyázzunk, hogy ne veszítsük el Jézust egy félretett összeg, vagy bármi más nélkülözhető miatt!»^[1]

Marisa és Agostino harmincnégy éve házасok, ők mesélik: „Nyolc évig dagadó vitorlákkal haladtunk, a házunk, a munkánk pont úgy alakult, ahogy szeretnénk volna. Épp ekkor jött egy lehetőség, hogy Olaszországból Dél-Amerikába költözzünk, és ott egy fiatal keresztény közösség segítségére legyünk. Az ismeretlen jövőtől való félelem és a minket őrülnék tartó emberek véleménye ellenére az ezer hang közül egy mégis felerősödött bennünk, és békét adott. Jézus hangja volt: „Jöjj, kövess!” És megtettük. A megszokottól teljesen eltérő környezetbe kerültünk. Sok minden hiányzott, de éreztük, hogy helyette megkapjuk az emberekkel való kapcsolat gazdagságát. Erősen megtapasztaltuk a Gondviselést is. Egyik esté-re egy ünnepséget szerveztünk, és minden családnak vinnie kellett valami jellegzetes ételt. Mi épp akkor jöttünk vissza Olaszországból egy jókora parmezánsajttal. Hezitáltunk, mert szeretnénk volna megosztani a többi családdal, de akkor hamar elfogy. Végül Jézus mondatára gondoltunk: „Adjatok, és akkor ti is kaptok.” (Lk 6,38) Egymásra néztünk és azt mondtuk: elhagytuk a hazánkat, a munkát, a rokonokat, és most egy darab sajthoz ragaszkodunk? Levágtunk egy jó adagot és elvittük magunkkal. Két nap múlva becsöngetett hozzánk egy ismeretlen turista, egy barátunk barátja, és egy csomagot hozott tőlük. Kibontottuk, és egy nagy parmezán volt benne. Teljesült Jézus ígérete: »Jó, tömött, megrázott, túlcsonduló mértékkel mérnek öletekbe.«”

Letizia Magri

^[1] Ch. Lubich, *Az élet igéje* 2004. szeptember

forrás: fokolare.hu